WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 31 maja 2005 r. *

W sprawie T-373/03

Solo Italia Srl, z siedzibą w Ossona (Włochy), reprezentowana przez adwokatów A. Bensoussana, M. E. Haas i L. Tellier-Loniewski, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM), reprezentowanemu przez I. de Medrana Caballera i A. Folliarda-Monguirala, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą OHIM, występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

Nuova Sala Srl, z siedzibą w Brescii (Włochy), reprezentowana przez adwokatów E. Gavuzzi, S. Hassana i C. Pastore,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 września 2003 r. (sprawa R 208/2003-2), potwierdzającej odmowę rejestracji słownego znaku towarowego PARMITALIA,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJIWSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie J.D. Cooke, prezes, I. Labucka i V. Trstenjak, sędziowie,

sekretarz: J. Palacio González, główny administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 12 listopada 2003 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 18 marca 2004 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 8 marca 2004 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 listopada 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W dniu 14 stycznia 2000 r. Solo Italia Srl (zwana dalej „skarżącą") dokonała zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego w Urzędzie Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) w oparciu o rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1) z późniejszymi zmianami.

2 Znakiem towarowym, o którego rejestrację wniesiono, jest oznaczenie słowne PARMITALIA.

3 Towary, dla których wniesiono o rejestrację należą do klasy 29 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi: „sery".

4 W dniu 26 grudnia 2000 r. zgłoszenie znaku towarowego zostało opublikowane w *Biuletynie Wspólnotowych Znaków Towarowych.*

5 W dniu 16 marca 2001 r. Nuova Sala Srl (zwana dalej „interwenientem") wniosła w oparciu o art. 8 ust. 1 lit. a) i b) rozporządzenia nr 40/94 sprzeciw wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego dla wszystkich towarów, o których mowa w zgłoszeniu znaku towarowego. Sprzeciw oparty był na istnieniu wspólnotowego graficznego znaku towarowego PARMITAL zarejestrowanego w dniu 1 grudnia 1998 r. dla towarów należących do tej samej klasy i odpowiadających takiemu samemu opisowi jak te, o których mowa w pkt 3 powyżej.

6 Decyzją z dnia 26 listopada 2002 r. doręczoną stronom w tym samym dniu faksem, Wydział Sprzeciwów uwzględnił sprzeciw. W głównych zarysach uznał on, że rozpatrywane znaki towarowe są podobne pod względem wizualnym, fonetycznym i koncepcyjnym.

7 W dniu 4 grudnia 2002 r. OHIM otrzymał na swoje konto przelew bankowy na kwotę 800 EUR od francuskiej spółki o nazwie OK SA, w przypadku której nie stwierdził powiązań ze skarżącą, który to przelew zawierał wzmiankę PARMITALIA. Polecenie przelewu wydane zostało w dniu 29 listopada 2002 r. Skarżąca przesłała ponadto swemu pełnomocnikowi czek na kwotę 1375 EUR za złożenie odpowiedzi na sprzeciw do OHIM. Okazało się jednak, że pełnomocnik nie złożył wyżej wskazanego pisma.

8 W dniu 17 stycznia 2003 r. służby finansowe OHIM, pozostając w przeświadczeniu, że zwracają się do skarżącej, wysłały pismo do francuskiej spółki Solo Italia France w celu uzyskania informacji co do przedmiotu owej płatności otrzymanej w dniu 4 grudnia 2002 r., wskazując, że wyznaczony został termin jednego miesiąca, kończący się w dniu 17 lutego 2003 r. na wskazanie przedmiotu wpłaty, pod rygorem uznania jej za niebyłą oraz jej zwrotu.

9 W dniu 17 lutego 2003 r. OHIM otrzymał od skarżącej pismo wskazujące, że uiszczona opłata dotyczyła odwołania od decyzji z dnia 26 listopada 2002 r. Do pisma tego załączone zostało odwołanie sporządzone w języku francuskim. Tłumaczenie tego odwołania w języku postępowania (tj. w języku angielskim) zostało dostarczone w dniu 20 lutego 2003 r.

10 W dniu 3 marca 2003 r. pełnomocnik skarżącej przesłał OHIM kopię przelewu z dnia 29 listopada 2002 r. W dniu 14 marca 2003 r. OHIM został poinformowany o ustanowieniu nowego pełnomocnika, który przedłożył nowe pisma w dniu 21 marca 2003 r.

11 W dniu 24 marca 2003 r. OHIM poinformował skarżącą o otrzymaniu jej odwołania i przekazał sprawę Izbie Odwoławczej. W dniu 14 maja 2003 r. OHIM przesłał skarżącej pisma strony wnoszącej sprzeciw z dnia 9 maja 2003 r. Skarżąca odpowiedziała na nie w dniu 10 czerwca 2003 r. i OHIM potwierdził odbiór odpowiedzi w dniu 17 czerwca 2003 r. Przesłała ona OHIM jeszcze jedną odpowiedź w dniu 21 sierpnia 2003 r., której otrzymanie potwierdzono w dniu 10 września 2003 r.

12 Decyzją z dnia 10 września 2003 r., doręczoną skarżącej w dniu 17 września 2003 r., Druga Izba Odwoławcza wydała decyzję w przedmiocie odwołania i odrzuciła je jako niedopuszczalne z powodu uchybienia terminowi do wniesienia odwołania przewidzianego przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94. W istocie Izba Odwoławcza uznała, że termin ten upłynął w dniu 26 stycznia 2003 r., a utrzymywana po tej dacie korespondencja nie mogła uzupełnić braków wyżej wskazanego odwołania.

Żądania stron

13 Na rozprawie, która odbyła się w dniu 16 listopada 2004 r., wysłuchano wystąpień stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd.

14 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 września 2003 r.;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

15 OHIM wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

16 Interwenient wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

17 Jako że interwenient nie mógł się stawić na rozprawie, przesłał faksem swoje uwagi, które za zgodą skarżącej i OHIM zostały dołączone do akt sprawy.

Co do prawa

18 Skarżąca podnosi trzy zarzuty oparte odpowiednio na naruszeniu art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności („EKPCZ"), naruszeniu zasad 55, 61 i 65 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95 z dnia 13 grudnia 1995 r. wykonującego rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 303, str. 1) oraz naruszenia art. 59 rozporządzenia nr 40/94.

W przedmiocie dopuszczalności dwóch pierwszych zarzutów

W przedmiocie zarzutu pierwszego, opartego na naruszeniu art. 6 EKPCZ

— Argumenty stron

19 Według skarżącej art. 6 EKPCZ nakazuje, by osoby, przeciwko którym toczy się postępowanie, zostały odpowiednio poinformowane o działaniach podejmowanych przeciwko nim. Zawiadomienie o decyzji z dnia 26 listopada 2002 r. za pośrednictwem faksu narusza jej zdaniem tę normę, ponieważ nie odpowiada ono wymogowi pewności zawiadomień. Wobec braku ważności, zawiadomienie to nie

mogło, jej zdaniem, rozpocząć biegu żadnego terminu; skarżąca wnioskuje stąd, że odwołanie powinno było zostać uznane za dopuszczalne. Na rozprawie skarżąca ponownie stwierdziła, że pierwszy zarzut dotyczy braku pewności prawnej oraz tego, że faks, który nie tylko nie był podpisany, ale również, jak dodała, którego potwierdzenie odbioru nie zostało przez OHIM dostarczone, nie mógł gwarantować tej pewności prawnej.

20 OHIM stoi na stanowisku, że pierwszy zarzut jest niedopuszczalny z uwagi na fakt, że nie jest w wystarczający sposób uzasadniony i nie jest zatem zgodny z art. 44 § 1 lit. c) regulaminu.

21 W trakcie rozprawy OHIM dodał, że jeżeli chodzi o sam zarzut oparty na naruszeniu art. 6 EKPCZ, to z uwagi na fakt, że nie został podniesiony przed Izbą Odwoławczą, jest niedopuszczalny.

— Ocena Sądu

22 Skarżąca podniosła przed Izbą Odwoławczą jedynie swą nieznajomość zasad postępowania przed OHIM, brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do Parmital i Parmitalia oraz argument rozwinięty poniżej w ramach trzeciego zarzutu, według którego uiszczenie opłaty za odwołanie wystarczyć miało, jej zdaniem, do usunięcia braków tego odwołania.

23 Bezspornym jest jednak fakt, że zarzut oparty na ewentualnym naruszeniu art. 6 EKPCZ nie został w ogóle podniesiony przez skarżącą przed OHIM oraz że w konsekwencji nie zbadał on tego zarzutu.

24 Należy ponadto wskazać, że po pierwsze stosownie do art. 74 rozporządzenia nr 40/94 „w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w tym badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony [do podniesionych zarzutów i żądań stron]" [wyrok Sądu z dnia 22 października 2003 r. w sprawie T-311/01 Éditions Albert René przeciwko OHIM — Trucco (Starix), Rec. str. II-4625, pkt 69].

25 Należy po drugie przypomnieć, że skarga wniesiona do Sądu ma na celu kontrolę zgodności z prawem w rozumieniu art. 63 rozporządzenia nr 40/94 decyzji izb odwoławczych OHIM [wyroki Sądu: z dnia 5 marca 2003 r. w sprawie T-237/01 Alcon przeciwko OHIM — Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), Rec. str. II-411, pkt 61; z dnia 6 marca 2003 r. w sprawie T-128/01 Daimler Chrysler przeciwko OHIM (Calandre), Rec. str. II-701, pkt 18; z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie T-129/01 Alejandro przeciwko OHIM — Anheuser-Busch (BUDMEN), Rec. str. II-2251, pkt 67 oraz ww. wyrok w sprawie Starix, pkt 70]. W istocie o ile zgodnie z art. 63 ust. 3 rozporządzenia nr 40/94 Sąd „ma właściwość w sprawie stwierdzenia nieważności lub zmiany zaskarżonej decyzji", ustęp ten czytany winien być w świetle ustępu wcześniejszego, zgodnie z którym „skarga może być wniesiona na podstawie braku właściwości, naruszenia istotnego wymogu proceduralnego, naruszenia traktatu, niniejszego rozporządzenia lub każdego przepisu prawnego dotyczącego ich stosowania lub nadużycia władzy" oraz w związku z art. 229 WE i 230 WE. Kontrola zgodności z prawem dokonywana przez Sąd w przypadku decyzji izby odwoławczej winna być przeprowadzana w zakresie kwestii prawnych, które zostały podniesione przed izbą odwoławczą (ww. wyrok w sprawie Starix, pkt 70).

26 Ponadto art. 135 § 4 regulaminu stanowi jasno, że „[p]isma stron nie mogą zmieniać przedmiotu sporu przed izbą odwoławczą" (ww. wyrok w sprawie Starix, pkt 70).

27 Stąd też skarżąca nie może liczyć na to, że Sąd orzeknie w przedmiocie zarzutu opartego na ewentualnym naruszeniu art. 6 EKPCZ, który nie został podniesiony w czasie administracyjnej fazy postępowania przez OHIM.

28 Okoliczność, że OHIM nie wskazał w swym piśmie na okoliczność, iż jest to nowy zarzut, a podniósł ją dopiero w trakcie rozprawy, nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sporu, ponieważ kwestia zgodności między odwołaniem do izby odwoławczej a skargą wniesioną do Sądu stanowi bezwzględną przesłankę procesową, która winna być rozpatrzona z urzędu.

29 Pierwszy zarzut winien zatem zostać odrzucony jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu zasad 55, 61 oraz 65 rozporządzenia nr 2868/95

— Argumenty stron

30 Skarżąca podnosi posiłkowo, że nawet jeżeli doręczenie decyzji z dnia 26 listopada 2002 r. uwzględniającej sprzeciw należałoby uznać za zgodne z zasadami określonymi w art. 6 EKPCZ, to wciąż jest ono jej zdaniem nieprawidłowe, ponieważ nie spełnia ono warunków określonych w zasadach 55, 61 i 65 rozporządzenia nr 2868/95.

31 Skarżąca wskazuje, że analiza tego doręczenia pozwala stwierdzić, że zarówno przesyłka, jak i wyżej wskazana decyzja nie są podpisane oraz że ta ostatnia nie jest opatrzona pieczęcią, o której mowa w zasadzie 55 rozporządzenia nr 2868/95, a sam logotyp znajdujący się na pierwszej stronie nie może oznaczać pieczęci wymaganej przez obowiązujące przepisy.

32 OHIM stoi na stanowisku, że skarżąca kwestionuje również decyzję Izby Odwoławczej ze względu na to, że — choć podpisana — także nie jest opatrzona pieczęcią.

33 OHIM uważa, że drugi zarzut jest niedopuszczalny.

34 Według niego, jeżeli chodzi o decyzję Wydziału Sprzeciwów, zarzut ten z uwagi na podniesienie go po raz pierwszy przed Sądem winien zostać uznany za niedopuszczalny, ponieważ art. 135 § 4 regulaminu stanowi, że pisma stron nie mogą zmieniać przedmiotu sporu przed izbą odwoławczą.

35 Jeżeli chodzi o doręczenie decyzji Izby Odwoławczej, stwierdzenie ewentualnego naruszenia jednej z zasad postępowania nie wystarcza zdaniem OHIM do pociągnięcia za sobą stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, ponieważ nieprawidłowości w procedurze doręczenia decyzji są zewnętrzne w stosunku do niej i nie mogą tym samym powodować jej nieważności (wyrok Trybunału z dnia 14 lipca 1972 r. w sprawie 48/69 ICI przeciwko Komisji, Rec. str. 619, pkt 39 oraz wyrok Sądu z dnia 28 maja 1998 r. w sprawach połączonych T-78/96 oraz T-170/96 W przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-239 oraz II-745, pkt 183). Jednakże żaden istotny wymóg proceduralny nie został jego zdaniem naruszony, ponieważ decyzja została prawidłowo doręczona skarżącej, która miała możliwość obrony swych praw [wyrok Sądu z dnia 2 lipca 2002 r. w sprawie T-323/00 SAT.1 przeciwko OHIM (SAT.2), Rec. str. II-2839].

36 Wreszcie skarżąca nie ma, jego zdaniem, żadnego interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności z powodu braków formalnych decyzji, w przypadku gdy stwierdzenie tej nieważności może spowodować jedynie wydanie nowej decyzji, identycznej merytorycznie z decyzją, której nieważność została stwierdzona [zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 6 lipca 1983 r. w sprawie 117/81 Geist przeciwko Komisji, Rec. str. 2191, pkt 7; wyroki Sądu: z dnia 18 grudnia 1992 r. w sprawie T-43/90 Díaz García przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-2619, pkt 54; z dnia 20 września 2000 r. w sprawie T-261/97 Orthmann przeciwko Komisji, RecFP str. I-A-181 i II-829, pkt 33 i 35 oraz z dnia 3 grudnia 2003 r. w sprawie T-16/02 Audi przeciwko OHIM (TDI), Rec. str. II-5167].

— Ocena Sądu

37 Należy przede wszystkim podkreślić, że z lektury drugiego zarzutu skarżącej nie wynika, by skarżąca kwestionowała okoliczność, iż decyzja Izby Odwoławczej nie zawiera pieczęci. W istocie, jak wynika ze skargi, chodzi w niej o doręczenie decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 26 listopada 2002 r. Skarżąca cytuje natomiast decyzję Izby Odwoławczej jako stanowiącą przykład do naśladowania, wskazując, że „[p]orównanie z decyzją Izby Odwoławczej z dnia 10 września 2003 r. jest interesujące, ponieważ w tym przypadku doręczone dokumenty zawierają na pierwszej stronie, jako zwykłe określenie, taki sam logotyp, ale jeżeli chodzi o tę decyzję, zarówno przesyłka, jak i decyzja są podpisane".

38 W przypadku doręczenia decyzji z dnia 26 listopada 2002 r. bezsporne jest, że zarzut oparty na ewentualnym naruszeniu zasad 55, 61 i 65 rozporządzenia nr 2868/95 nigdy nie był podnoszony przez skarżącą przed OHIM oraz że tym samym nie został on przezeń zbadany.

39 Z powodów przedstawionych w pkt 24–26 powyżej oraz jak OHIM słusznie zauważył, skarżąca nie może liczyć na rozstrzygnięcie przez Sąd w przedmiocie niniejszego zarzutu, opartego na ewentualnym naruszeniu tych zasad, który nie został wysunięty w fazie administracyjnej postępowania przed OHIM.

40 Poza tym na rozprawie skarżąca nie odpowiedziała w tej kwestii OHIM.

41 Drugi zarzut winien zatem zostać odrzucony jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zasadności zarzutu trzeciego, opartego na naruszeniu art. 59 rozporządzenia nr 40/94

Argumenty stron

42 Również posiłkowo skarżąca podnosi, że jej polecenie przelewu datowane na dzień 29 listopada 2002 r. wyraźnie informowało OHIM o podjęciu decyzji o wniesieniu odwołania. Wskazuje ona, że dopiero w dniu 17 stycznia 2003 r. OHIM zwrócił się do skarżącej o wyjaśnienia co do przedmiotu tego przelewu. Odpowiedziała ona zatem OHIM w dniu 17 stycznia 2003 r., wskazując na błąd swego pełnomocnika, który nie podjął działania wbrew jej poleceniom.

43 Skarżąca, jak już wskazała w piśmie skierowanym do OHIM w dniu 21 sierpnia 2003 r., stoi na stanowisku, że żaden przepis nie narzuca szczególnej formy dla wniesienia odwołania do OHIM oraz że przelew bankowy w wysokości 800 EUR dokonany w dniu 4 grudnia 2002 r. i powołujący się na znak towarowy PARMITALIA wyraźnie został zidentyfikowany przez OHIM jako pochodzący od skarżącej, jako że stanowił przedmiot pisma z dnia 17 stycznia 2003 r.

44 Skarżąca ocenia zatem, że uiszczenie opłaty usuwa braki odwołania. Dodaje, że OHIM przyznał, iż zainkasował tę kwotę oraz zidentyfikował nadawcę przelewu.

45 Jej zdaniem odwołanie zostało zatem wniesione w terminie i powinno było zostać uznane za dopuszczalne, ponieważ ponadto zostało ono uzasadnione w terminie 4 miesięcy, w dniach 17 lutego 2003 r. i 20 lutego 2003 r., jak również w dniu 21 marca 2003 r., oraz że braki formalne zostały usunięte w wyznaczonym terminie.

46 Skarżąca wskazuje w końcu na fakt, że skoro OHIM zdecydował się na doręczenie swych decyzji środkami mało wiążącymi, a mianowicie przy użyciu faksu, oraz wprowadził użycie tego łatwego sposobu doręczania w ramach postępowań odwoławczych, to nie może ograniczać warunków wnoszenia odwołań i wszczynania postępowań restitutio in integrum przewidzianych w art. 78 rozporządzenia nr 40/94. Ścisła wykładnia przez OHIM warunków ustanowionych w art. 59 tego rozporządzenia oraz przesłanek stosowania art. 78 tego rozporządzenia prowadziłaby do pozbawienia strony, która padła ofiarą błędu swego pełnomocnika, jakiejkolwiek możliwości odwołania, co nie pozwoliłoby skarżącej bronić się w słuszny sposób.

47 W trakcie rozprawy skarżąca wskazała, że OHIM winien był w swym piśmie o uściślenie skierowanym do Solo Italia France — którą wskazała w istocie jako „właściwego rozmówcę" — przypomnieć o dwumiesięcznym terminie i rozpocząć jego liczenie na nowo, począwszy od tego pisma. Okoliczność, że OHIM nie zwrócił kwoty 800 EUR dowodzi skądinąd, jej zdaniem, iż uznał on odwołanie za wniesione prawidłowo.

48 W trakcie rozprawy skarżąca uściśliła także, że w gruncie rzeczy nie wnosiła o zastosowanie art. 78 rozporządzenia nr 40/94, ale ograniczyła się do podkreślenia, iż w przypadku błędu pełnomocnika nie można było jej zdaniem zastosować procedury restitutio in integrum.

49 OHIM stoi na stanowisku, że aby w świetle zasad zawartych w art. 48 ust. 1 lit. c) i art. 49 rozporządzenia nr 2868/95 oraz art. 59 rozporządzenia nr 40/94 odwołanie było dopuszczalne, winno ono spełniać łącznie trzy następujące przesłanki: primo, odwołanie winno zostać wniesione w terminie dwóch miesięcy od doręczenia zaskarżonej decyzji, wskazywać zaskarżoną decyzję i określać, w jakim zakresie decyzja ta winna zostać zmieniona lub też, czy powinna zostać stwierdzona być jej nieważność; secundo, opłata za odwołanie winna zostać uiszczona w terminie dwóch miesięcy; tertio, pismo zawierające podstawy odwołania powinno zostać wniesione w terminie czterech miesięcy od doręczenia zaskarżonej decyzji.

50 OHIM wskazuje ponadto, choć kwestia ta nie została rozwinięta przez skarżącą, że termin wyznaczony na uzupełnienie braku uiszczenia opłaty nie może skutkować odroczeniem terminu na wniesienie samego odwołania.

51 Urząd podkreśla w końcu, że żaden wniosek o restitutio in integrum nie został złożony przez skarżącą.

52 W trakcie rozprawy OHIM podkreślił, że nie był w stanie ustalić związku między spółkami OK SA i Solo Italia oraz że kwota 800 EUR mogła stanowić uregulowanie kilku jeszcze opłat lub dotyczyć różnych wniosków a wreszcie, że termin dwóch miesięcy był terminem zawitym oraz że to nie do jego służb finansowych należało jego odraczanie. Dodał ponadto, że służby te nie mogły przypominać skarżącej o tym, że biegnie termin dwóch miesięcy, ponieważ nie mogły one wiedzieć, że chodzi o termin do wniesienia odwołania. Ogólnie rzecz ujmując, badanie tych kwestii nie należało do służb finansowych, które zresztą dysponują swym odrębnym systemem informatycznym; ponadto nawet gdyby zdały sobie sprawę, że wyżej wskazana kwota stanowiła opłatę za odwołanie, to nie do nich należałoby informowanie skarżącej o biegu terminu do wniesienia odwołania.

53 W końcu, jeżeli chodzi o restitutio in integrum, OHIM wyjaśnił w trakcie rozprawy, że zastosowanie tej zasady nie jest całkowicie wykluczone w przypadku błędu pełnomocnika; ponadto dwa wyroki sądu wspólnotowego wskazywały na możliwość jej zastosowania.

54 Interwenient dodaje do argumentów OHIM, że na poleceniu przelewu z dnia 29 listopada 2002 r. figurowała nazwa spółki „OK SA", co nie pozwalało ustalić

związku ze spółką Solo Italia Srl; podkreśla on, że OHIM przesłał swe pismo o wyjaśnienie z dnia 17 stycznia 2003 r. do zupełnie innej spółki, spółki „Solo Italia France" z siedzibą we Francji, a nie we Włoszech.

55 Interwenient wskazuje w końcu na fakt, że niezależnie od tego, iż na podstawie art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 restitutio in integrum możliwe jest tylko pod warunkiem przedłożenia pisemnego wniosku oraz równoczesnego uiszczenia odpowiedniej opłaty, wniosek taki nie mógłby zostać złożony obecnie z uwagi na upływ rocznego terminu.

Ocena Sądu

56 Stosownie do art. 59 rozporządzenia nr 40/94 odwołanie winno zostać wniesione do OHIM na piśmie w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia decyzji.

57 W tym konkretnym przypadku należy stwierdzić, że żadne takie pismo nie zostało skierowane do OHIM w tym terminie.

58 O ile stosownie do tego artykułu odwołanie uważa się za wniesione z chwilą uiszczenia opłaty, o tyle samo przelanie odpowiedniej kwoty nie może być uznane za równoznaczne z wniesieniem odwołania, wymaganym przez wyżej wskazany artykuł.

59 Co więcej, ani z przepisów, ani z orzecznictwa nie wynika, by na OHIM, a w szczególności na jego służbach finansowych, ciążył obowiązek ochrony ewentualnych wnoszących odwołanie do izby odwoławczej przed konsekwencjami niedopełnienia formalności wymaganych przez rozporządzenie nr 40/94.

60 Jeśli chodzi o restitutio in integrum, brzmienie art. 78 rozporządzenia nr 40/74 nie wyklucza zastosowania tej zasady w przypadku błędu pełnomocnika. Trzeba jednak przestrzegać wymogów tego przepisu, a w szczególności wymogu zakładającego zachowanie należytej staranności wymaganej przez okoliczności [zob. dotyczący błędu podwładnego pełnomocnika wnoszącego odwołanie, wyrok Sądu z dnia 20 czerwca 2001 r. w sprawie T-146/00 Ruf i Stier przeciwko OHIM (Image „DAKOTA"), Rec. str. II-1797, pkt 55–61].

61 Jako że wymogi określone przez art. 59 rozporządzenia nr 40/94 nie zostały w tym konkretnym przypadku spełnione, trzeci zarzut winien zostać oddalony podobnie jak cała skarga.

W przedmiocie kosztów

62 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy — zgodnie z żądaniem OHIM i interwenienta — obciążyć ją poniesionymi przez nich kosztami.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

1) **Skarga zostaje oddalona.**

2) **Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Cooke Labucka Trstenjak

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu dnia 31 maja 2005 r.

Sekretarz

H. Jung

Prezes

J.D. Cooke